

er kommet frem af en Minoritet i Kommissionen, gav mig den Formening, at det egentlig talt var denne overveiende Interesse, der gjorde, at han unddrog det andet Anlæg noget af sin Interesse, thi det, at man ikke skulde behøve en Ringbane her i Landet, kan jeg ikke anse for noget egentlig vægtigt Argument. Det undrer mig ikke, at man har haft Interesse for dette Forslag, og jeg havde allerede ved første Behandling Veilighed til at udtale, at det ogsaa havde tiltalt mig i en ikke ubetydelig Grad, men en nærmere Betragtning af Forholdene, en Afveien af de Bamskeligheder, der vare i flere Henseender, for at bringe dette Projekt i en heldig Forbindelse med Kjøbenhavns Banegaard og de Tog, som gaa ud derfra i Forbindelse med den overordentlige Beføstning, det udkrævede, gjorde, at jeg vendte mig til at se paa det mere jævne Forslag og opdagede lidt efter lidt dets Fortrin, og jeg kan saaledes heller ikke se eller erkjende, at en underjordist Bane som den, der er foreslaaet der, i nogen fyldigere Grad vilde opfylde de Fordringer, man kunde stille til Jernbaneanlæg paa Sjælland. Jeg ser ikke, at Sjælland i det Hele taget ved Anlægget af denne underjordist Bane vilde komme i en lettere og bedre Forbindelse med Kjøbenhavn, end Tilfældet vilde blive med det Baneanlæg, som er foreslaaet i Loven. (Hafsnær: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.) Naar det erede Medlem dernæst sagde, at han var en Ven af halve Forholdsregler og derfor jo paa den anden Side maatte antages at tilstræbe noget Fuldbendt, er det en Sætning, som jo ogsaa kræver en vis Sympathi; men som jo uregtelig fordrer Forklaring for at have fuld Vægt. Jeg tror, at det meget hyppigt vil være Tilfældet og ligesaavel Tilfældet med denne Sag, at dersom man forlanger Alt paa een Gang, dersom man vil forlange Foranstaltninger, beregnede paa en Trafik, der ligger langt ude i Fremtiden med overordentlige store Opoffrelser, faar man slet ingen Ting. Hvad der er nødvendig for Dieblirket, og som jeg tror fra alle Sider erkjendt for at være nødvendig, er en Udvidelse af Kjøbenhavns Banegaard og Jernbaneforholdene nærmest deromkring, som gjør det muligt at staffe Forbedringer tilveie i Forholdene, hvorefter allerede Sabnet føles overordentlig stærkt, og det vil jo ikke være ubekjendt for de fleste af de erede Medlemmer, at det er med et overordentligt Besvær og en anerkjendelsesværdig Dydighed, at man har kunnet udrette paa den nuværende Jernbanegaard, hvad man hidtil har udrettet. En Sammenligning mellem det Terrain, som er til Raadighed her i Landet og andre

Steder, vil vise, at det er et ganske overordentlig uforholdsmæssig ringe Terrain, man her har at bevæge sig paa. Vi ere allerede ved Grændsen af det Mulige, saa at det er nødvendigt, at der gjøres Noget i saa Henseende; men er denne Erkjendelse almindelig tilstede, tror jeg, at man bør fremme Sagen saaledes, som den foreligger her, paa den Maade, som den Kommission, der har behandlet den med stor Indsigt og Omhu, har foreslaaet, og ikke lægge den Hindringer iveien eller se altsor langt ind i Fremtiden, og træffe Foranstaltninger, som det ikke engang er ganske vist blive nødvendige. Thi Ingen kan dog sige, i hvilken Grad Jernbanetrafikken vil stige i en rimelig Tid. Det forekommer mig, at man ved en rimelig Udvidelse af den nuværende Jernbanegaard og ved Fordelingen af den Trafik, som jo vil finde Sted ved Anlægget i Særdeleshed af Nørrebro's Jernbanegaard, har Udset til for længere Tid at kunne tilfredsstille rimelige Fordringer. Det har ikke paa nogen Maade været min Mening at benegte det erede Medlems Kompetence til at have en Mening med i militære Anliggender, og hvad jeg har sagt, er kun det, at jeg som civil Mand maatte berolige mig med, at ikke blot min nuværende Kollega, men ogsaa tidligere Krigsministre ikke have haft nogen Betænkelighed ved de Anlæg, som ere paatænkte ved Drejsund. Hvortil det erede Medlems Betragtninger over de store Fordringer, der stilles til Militæretaten fra civil Side, sigte, veed jeg egentlig talt ikke; jeg har følt, at man stiller Fordringer paa den anden Side, jeg vil ikke sige ubesjuede, urimelige. Jeg tror, man gjør Uret, naar man siger, at det er de civile Autoriteter, der i Særdeleshed stille overordentlige Fordringer til de militære. Naar det erede Medlem siger, at man ikke er tilbøjelig til at tage Hensyn til Forsvarsforanstaltningerne, naar det gjælder om Udviklingen af saadanne Anlæg, som tjene til Industriens Fremme, tør jeg ogsaa paastaa, at det ikke er fuldkommen rigtigt. Der har jo været en langvarig og temmelig haard Strid mellem de militære Ministerier og navnlig Indenrigsministeriet om, hvilket af dem Raadigheden over visse Terrainer i Nærheden af Kjøbenhavn tilkom, og det er efter den modneste Overveielse, og jeg vil sige efter den stærkeste Modstand fra de militære Autoriteters Side, at man endelig kom dertil, at vel maa de civile Interesser, om jeg saa maa kalde dem, vige for de militære, hvor det viser sig at være nødvendigt for Byens Forsvar, at disse stilles først; men paa den anden Side kunne og bør Fordringerne ikke gaa saa vidt, at